

Δ/8α

Καταλίαν Μιχαηλίδου, Ηεδουλάαν.

Αγαπητή Ναταλία,

Δέν ε ήντησα πιό νωρίς στό γρέμμα σας ήμερομηνίας 6/8/46 γιατί στ' αλήθεια περίμενα πώς ή πλήξη τοῦ Ηεδουλά θά ξεπερνοῦσε τέθρια τῆς υπομονῆς καί θ)α εἶθε ἔφερνε στό Βαρῶσι μας. Μις ὅμως καί βλέπω πώς δ)εν ἤλαστε ἐνῶ ἀπό τήν ἔλλα τῶ σημεῖα κείθουν πώς δέν φαίνεται νά τ' ἀπομαρτίζεται τόσο εἶντομα, ὅτερα προπῶντων ἀπό τήν ἔφριε τῆς κ. Πολυξένης ἔρχομαι νά σας γρένω οὐδ' ἀγία ἔφ' ἐνός μῆ. γι' νά διασκαθῶ τήν ἀφῆλεια σας, ἔχετικῶς μέ τῆς εἰχαριστίες σας, ἄν ἔτῆρου εἶ νά ἔλλαξω λίγο τήν μονοτονία τῆς ζωῆς κοῦ καρέ πῶσον ὀρθολογουμένως προσδοκίαν περνῶτε ἐτόν ὠρατο-ἦθλα νά πῶ ἀκείσιο- Ηεδουλά. Γιατί στ' αλήθεια ἀφῆλεια μόνο μπορῶ νά χαρακτηρίσω τῆς εἰχαριστίες σας ἔχετικῶς μέ τῆς ἐσημοντες μικροεθουλεθεσαις κοῦ εἶθε παρῆτω γιᾶ τῆς ὀποῖες ὅτε λόγος πρέλει νά γίνεται. "As ἀφῆσουμε ὅπως τήν ἐπιχειρηματολογία γιατί δέν ἔβρω κοῦ θά καταλήξουμε ἐν συνεχίσαμε καί ἔς ἔρτομα ἐτό προκῆσιμο. Σε φαντέζουμε μέσα ἐτήν κῆξη σας, ἐτήν μοναξιά καί ἐτήν ἔρημιά καί κοῦ ἔρχονται ἐτό νῶν τέ λόγια τοῦ φιλοσόφου κοῦ "ἔνοιωθα μέσα ἐτήν ἔρημιά κοῦ πιό μεγῆκος καί μετ' ἐτήν μοναξιά κοῦ πιό τρανές." Καρίζε στ' αλήθεια ή μοναξιά αὐτή τήν ἰδιαιτερη τῆς εἰχαριστήση γιᾶ τῆς ἐνδόμυχη εἰχαριστήση τῆς εἰσθῆσης τῆς κατωτερότητας κοῦ εἶ κῆμνει νά ἐκδικεῖται τήν ζωή μέ τέ χῆλια τῆς μέ τό νῶ τήν ἀποστρέφουσε, βράννοντες ἔτσι ἐπιφανειακῶ ἐνώτερῶς τῆς.

Μέσα ἐτήν ἔγρια τῆς ἐνεμοζῆλη, μέσα ἐτῆς ἀδκες καί τέ βῆσανῶ τῆς σκοπῆ εἶν ἐναλωικῶς κοῦ ἐκριβολιθῆνονται τήν χαρά γιᾶ νά εχορῆση εἶντομα τήν ἀδκη γιᾶ τήν ἐτέρηση τῆς, ἔξουθῶνει γιᾶ νά τελεινῶση, γιγαντῶνει πνευματική τῆ ψυχῆ γιᾶ νά τήν σταματήση μπῆρος ἐτήν ἐπροσκέλευση ὀλη εἶτρνε τήν ζωή γιᾶ νά ὀερῆση τῶν θῶνατο.

"ἔαντοῦ ή ἀκαισιοδοξία τινέζει κανθῆηλε ὡς τέ εἶθῆνε τό μεγαλόκρεπο βασιλείο τῆς πῶν ἐτό ὀποῖο κοματιέζεται ἐέ συντρίμια κῆος εἰσῆδοξο προκῆσιμο."

Δέν ζῆρω κατῶ πῶσον παρακολοθεῖτε τῶν εἰθῆν τῶν εἰψῆδῶν κοῦ δέν ἔχορῆζοεν καρέ μέ ἀτῆνταχτη ἀλήθεια, κοῦ ὅσο κῆ ἔν προεκαθῶμε νῶ τήν ἀποκῆψομα τόσο προβῆλασι πιό ἔλληθινῆ, πῶσο ἔλληθινῆ ὅσο πικρῆ εἶναι τό ἔξρω πῶς ὀτε εκοσποῦμαι καί γρέψομα ἔνα εἶναι τό ἔλληθινῶ.

Κανείς δέν μπορεῖ νά βγῆ ἔξω ἀπό τῶν εἰθῆν τοῦ ἔξω μῆλλον ἀπό τό ππεπρωμένο τοῦ τό ὀποῖο εἰσυθῆνει ή ψυχική τοῦ εἰκῆλαση ὀπως δέν εἶναι νά ἔλλαξῆ ή τροχιά τῆς τῆς, τοῦ "καῖου καί τῆς σε ἀήνης.

"Μοναξιά" ἀξῆσι περιχῆσει καλλῆ, ἔταν ὀ νῶος ἀφῆνεται ἔλευθῆρος νῶ γυρίση τό χῆμνα, νῶ παρῆσει κῆνω τῶ λόγους, καί βουνῆ, ὀλασῆδες καί ὀκεανῶς. "ἔ τί προεκαίρη εἰτυχῆα.

ὀποια ὅμως κῆλῆη ὀταν ἔκανῆρχεται κανείς καί πῶλιν εἰς τήν πραγματικῶρητα καί τήν ἐπίγειον ζωήν τῆς χαρῆς καί τῆς ἀδσης.

Δῆ ὅαν προκῆται νῶ συνεχίσω τέ, εἰψῆεις κοῦ κῆος ἔσο μπορεῖ παρ' νῶ εἶ διασκαθῶ. Καλῶτερα κοῦ φαίνεται νῶ σταματήσω.

Αυτή ἔναη ή ζωή. ἔξῆζει νῶ τήν ζῆ κανείς μέ τῆς χαρῆς καί τῆς ἀδκης τῆς, τήν μοναξιά καί τήν πλήξη τῆς. Τήν νοῖῶει πιό βαθικῶ.